

?Sense rumb

No tenim partit. Full de ruta, si us ho estimeu més per analogia amb el terme que va fer fortuna el 2017. Els *romàntics* independentistes ens hem quedat orfes i ens cau la cara de vergonya veient com despatxa la ignomínia la classe política. L'autocrítica ja la tenim feta. L'1-O va ser un artefacte molt potent -molt més del que es pensaven els encarregats de proveir-lo de la munició perquè esclatés provocant un batzac eixordador- però que no va explotar per por d'un desenllaç fatal. Des de llavors: repressió, morfina o *reencuentro* i, per contra, entre els portadors del virus de la *flipamenta* col·lectiva: desànim i desafecció. No pas contra la necessitat d'una sobirania plena, sinó per atordiment derivat de la derrota i les paraules de qui ajorna l'objectiu bàsic del 2017 per seguir gestionant les engrunes.

Per als membres del batalló dels frustrats, la justificació de l'extinció del *procés* és palmària: «Ens van enganyar, no tenien res preparat» per tirar endavant l'endemà del referèndum. Home, siguem justos! No és que ens enganyessin. Més aviat ens vam *autoenganyar*. De la mateixa manera que ara estiren el fil les formacions independentistes. No hi ha revolucions planificades en un Excel, un PowerPoint o amb jugades mestres. El que hi ha d'haver són conviccions granítiques que tinguin claríssim que prémer el botó per detonar embats impliquen renúncies i el risc de perdre-ho tot. El referent, i després de la temptativa culminada amb el desplegament de la màquina de centrifugar: la tramposa justícia espanyola, no és aquella revolució dels somriures que insistíem a visualitzar quan la policia atonyinava sense contemplacions.

Motius per ser independentista n'hi ha per parar un tren: imposar el castellà a l'ensenyament, anunciar fictícies pluges de milions, erosionar tot allò que es promou en terres catalanes o donar carta blanca a les elèctriques per estafar o seguir avalant una monarquia decadent i podrida. Per tant, la solució -atenció, *polítiquets* de planter-, no pot ser el possibilisme pactista ni seguir esperant Godot asseguts a la taula de diàleg. Perquè, sabeu què? Quan vam aconseguir anar a la una, engegats o carregats d'adrenalina, a Madrid es va esquerdar alguna cosa. Tenien por. Només cal observar com van contrarestar l'onada independentista. Amb l'espionatge groller que ha aflorat les darreres setmanes i la manera continuada com el *deep State* continua reprimint-nos sense pietat.